

WEG

Brigietta Tulpen
ISBN: 9789402199314
2018

Het vervolg op 'Vuil'

Ondanks dat ze gezien hun beroep regelmatig met de dood in aanraking wa-ren gekomen, hadden ze nog nooit een lucht als deze geroken. Dit moest de dood zijn zoals hij echt was. Smerig in vuil, in al zijn lelijkheid en ontdaan van alle fratsen en franjes.

Frans Berends

De vorige keer hadden ze simpelweg schoongemaakt wat vuil was, nu werd het tijd voor een meer rigoureuze aanpak.

Herre Herreveld

Voor de meeste mensen is de wereld een plaats om in te leven, wonen, wer-ken en om lief te hebben. Voor anderen is het een poel des verderfs, waar geen regels en wetten gelden, alleen het recht van de sterkste. Degene die zich de ene dag je vriend noemt, is de volgende dag je vijand. Dat is wat geld met je doet. Of macht. Of angst.

Brigietta Tulpen

Met een lichte schok werd de jonge vrouw wakker. Even was ze ge-desoriënteerd, tot ze beseftte dat het nacht was en dat ze in een tent lag, samen met haar vriend Tom. Ze waren op fietsvakantie en door het late tijdstip van aankomst gisteravond, hadden ze er niets voor gevoeld om ook nog de omgeving te verkennen nadat ze zich hadden geïnstalleerd. In plaats daarvan hadden ze een flesje wijn opengetrokken en gepraat over van alles en nog wat.

Loom draaide ze zich op haar zij. Haar arm zocht Tom. Hem voelen zou het zwart van de nacht op zijn minst grijs kleuren, maar hij was er niet. De plek naast haar was leeg. Licht gealarmeerd werkte ze zich overeind tot ze zat. In de nok hing een zaklamp, aan een haak. Tom had hem daar opgehangen, vrijwel meteen nadat ze de tent hadden opgezet. Dat was typisch iets voor hem. Voor alles een vaste plek, dan kon je nooit iets kwijtraken. Ze reikte er naar en nog een paar keer, toen het tot haar doordrong dat ze in het luchtledige aan het grijpen was. De lamp hing er niet. Haar sluimerende onrust nam wat toe. Waarom hing dat ding niet gewoon op zijn plek? En waar was Tom? Had hij hem meegenomen? Dat het zo donker was hielp ook al niet. Ze moest licht hebben, nu direct, anders ging ze gillen. Terwijl ze zich onhandig uit haar slaapzak trachtte te worstelen, dacht ze aan haar telefoon. Alleen al door hem aan te zetten zou de display oplichten zo-dat ze in ieder geval iets zou kunnen zien.

Opgelucht door die gedachte blies ze enkele haren uit haar gezicht. Telefoons, die hadden ze wel, twee zelfs, al had ze er geen idee van waar Tom de zijne gelaten had. Waar de hare was wist ze wel. In de rechter heupzak van haar cargobroek. Ze had hem daar expres ingestopt omdat die zak afgesloten kon worden door een drukknop.

Net toen ze op het punt stond zich op de plek te storten waar ze haar kleding had achtergelaten, hoorde ze een schreeuw. Ver weg, maar toch was haar hart er van in haar keel gaan kloppen. Was dat een dier in nood, of erger, een mens? Ineengekrompen bleef ze zitten luisteren of er nog iets kwam en pas toen dat niet het geval bleek, durfde ze haar aandacht weer

op de zaklamp te richten. Nogmaals strekte ze haar arm uit, helemaal tot aan de nok, maar ze voelde niets, zelfs geen haak en de onrust dreigde over te gaan in paniek. Blindelings om zich heen graaiend, voelde ze een sportschoen, een boek en ha, daar was haar broek. Of nee, toch niet. Het was een trui. Van Tom, ze rook nog vaag de geur van zijn aftershave.

Niet huilen! beval ze zichzelf streng. Mensen of dingen verdwenen niet zomaar. Er moest een verklaring voor zijn, een logische verklaring. Met hernieuwde energie begon ze weer lukraak om zich heen te grijpen, tot ze de broek tenslotte vond, aan het voeteneinde, half onder het luchtbed. Wel vreemd dat hij daar lag, maar daar zou ze zich later wel druk om maken. Ze rukte het kledingstuk naar zich toe en begon vlug de zakken te doorzoeken, de rechter heupzak het eerst. Die was leeg. Misschien had ze zich vergist en zat haar telefoon in een andere zak. Dat bleek niet het geval, want in geen enkele zak zat iets en vertwijfeld bracht ze haar vuisten naar haar mond, de broek stevig tussen haar vingers geklemd. Dat kon niet. Ze had haar telefoon er ingestopt, daar was ze honderd procent zeker van. Zou ze het werkelijk op een gillen zetten? Nee, dat zouden de andere campinggasten haar niet in dank afnemen. Ze kroop helemaal uit haar slaapzak en begon in het wilde weg rond te kruipen door de tent. Het bestond niet dat haar telefoon weg was. Ondanks de druksluiting was hij vast uit haar zak gegleden. Op haar voorhoofd begonnen zich kleine zweet-druppeltjes te vormen. Plotseling voelde de tent benauwd aan. Ze moest eruit, naar buiten, waar ze kon ademen. Haar eerste poging daartoe mislukte. Haar handen trilden te veel en bovendien waren ze zo vochtig dat ze geen grip kreeg op de rits. Pas na een paar keer proberen lukte het haar het lipje naar beneden te trekken. Tom was vast buiten omdat hij had moeten plassen of zo. Wellicht was dat ook de reden dat ze wakker geworden was. Buiten kraakte een tak. Zie je wel, daar was hij al. Opgelucht sloeg ze de tentflap open en begon naar buiten te kruipen.

Nieuwsblad van het Zuiden.

Van onze correspondent.

*Donderdag 28 juli 2017. *Een camping in Bos en Hei (provincie Zevenlanden Zuid) gaf onlangs twee kampeerders als vermist op. Het zou gaan om de 28 jarige TvW en de 23-jarige HS. Het stel stond met een trekkerstent op een van de hoger gelegen plaatsen aan de noordkant.*

*Hoewel dit al de derde verdwijning is in even zoveel weken, tast de politie over het hoe en waarom nog volledig in het duister. Over de vermisten werden verder geen mededelingen gedaan, maar betrouw-bare bronnen wisten te melden dat het inmiddels zou gaan om zes mensen. Drie mannen, twee vrouwen en een kind, een peuter van an-derhalf jaar.**

Paul van Gelderen, die het bericht over de verdwijning hardop had zitten lezen, keek zijn vrienden met glinsterende ogen aan. Het was de derde week van hun zomervakantie en ze bevonden zich in de tuin van Paul's huis. Ze verveelden zich, want het weer was omgeslagen waardoor het zwembad niet meer zo aantrekkelijk was als de dagen ervoor. En de camping uit het krantenartikel was maar een paar kilometer bij hen vandaan. 'Ik heb een plan jongens,' riep hij opgewekt. 'Als wij nou eens op zoek gingen naar dat vermiste stel!'

'Ha,' smaalde een van de andere jongens. Hij heette Sjors en met zijn twaalf jaar was hij de oudste van het groepje. 'Je zou niet eens weten waar je moest beginnen!'

'En jij weet dat wel?' De jongen die dat had gezegd bekeek Sjors sceptisch. 'Van je vader de politieagent zeker. Wanneer heb je die ge-zien dan?'

Bijna brak er ruzie uit. Sjors en de sceptische jongen, Johan, vlogen elkaar wel vaker in de haren. Meestal begon Sjors, maar dit was geen vriendelijke opmerking van Johan.

'Geen ruzie maken jongens,' suste Paul gedecideerd. 'Anders moeten we van mijn moeder een andere plek zoeken. Ze wil rust.'

Dat hielp. Van alle vrienden had Paul de grootste tuin, waarin ze over het algemeen konden doen en laten wat ze wilden.

'Het spijt me,' zei Johan vlug tegen Sjors.

Hij meende er niets van, maar Sjors knikte genadig. Er stond meer op het spel dan gekrenkte trots. En zijn vader zag hij ook zelden. Zo ging dat nu eenmaal wanneer je ouders niet meer bij elkaar woonden.

'Ik doe mee hoor Paul,' zei een van de andere jongens. 'Ik heb wel zin in een verzetje.'

Iedereen proestte het uit. Het had dan ook ongebruikelijk volwassen geklonken. Eén jongen lachte niet. Zijn naam was Jesse en hij had zich al afzijdig gehouden sinds Paul was begonnen met voorlezen. Bij het hek naar de straat stond hij voor zich uit te kijken, zijn rug naar zijn vrienden toegekeerd. Paul liep naar hem toe.

‘Sorry Jesse,’ zei hij schuld bewust. ‘Ik was vergeten dat je zusje eh...’

Langzaam draaide Jesse zich om. Alle jongens stonden hem nu af-wachtend aan te kijken. Hij keek zwijgend terug. Zijn gedachten vlo-gen weer naar die fatale middag, nu bijna twee weken geleden. Ze wa-ren net teruggekomen van het zwembad. Tessa, zijn kleine zusje van amper drie, had hen aan horen komen en was enthousiast naar het tuinhek toegelopen om hen te begroeten. Toen ze doorkreeg dat ze van plan waren naar Paul’s tuin te gaan, even verderop, had ze haar poppenwagentje naar het hek gesleept, vast om te kijken waar ze ge-bleven waren, tot ze had bedacht dat de rand nu wel erg aantrekkelijk dichtbij was. Uiteraard hadden Jesse en de anderen daar geen weet van gehad. Nog voor haar rode sandaaltjes de stoep hadden geraakt, waren zij al lang en breed bij Paul’s tuin aangekomen. Hoe Tessa ver-volgens op straat terecht was gekomen, waar auto’s reden en waar een geschrokken automobiliste haar niet meer had kunnen ontwijken, was een raadsel en deed er ook niet meer toe. Tessa, die levensgevaarlijk gewond was geraakt aan haar hoofdje, (weggeslingerd, als een lap-penpop, zo verklaarde een ooggetuige die met zijn hond aan het wandelen was en vanaf de overkant van de straat alles had gezien) was met spoed afgevoerd naar het nabijgelegen ziekenhuis, waar ze nu nog lag, in coma.

‘Hoe gaat het met je zusje?’ vroeg Sjors.

‘Nog hetzelfde.’

Iedereen stond nu om hem heen. Paul legde een arm om Jesse’s schouders.

‘Kop op Jesse,’ zei hij gemeend. ‘Ze komt vast gauw bij en dan zul je zien dat het snel beter met haar gaat.’

Jesse keek naar de gezichten van zijn vrienden. Ze deden hun best en dat waardeerde hij, maar ze hadden er geen idee van hoe hij zich werkelijk voelde. Niet alleen was zijn zusje uit beeld verdwenen, ook zijn ouders gedroegen zich...raar. Zijn moeder deed niets dan huilen. Wanneer ze thuis was tenminste. De meeste tijd zat ze bij Tessa, Jesse had haar sinds het ongeluk amper gezien. En dan zijn vader. Die deed zijn best zijn moeder te overtuigen dat het niet haar schuld was, maar ondertus-sen verweet hij haar van alles, Jesse voelde het gewoon. En omdat het hem, Jesse, niet was gelukt zichzelf vrij te pleiten van schuld, (*waar was hij, haar oudere broer, haar beschermer?*) was hij bang dat zijn vader net zo over hém dacht.

‘Ik doe ook mee,’ zei Johan na een tijdje.

Hij was de eerste die zich afwendde. Anders dan de meeste volwas-senen, waren kinderen veel beter in staat zich snel aan een situatie aan te passen.

Jesse's zusje lag in een ziekenhuis, wat niet perse hoefde te betekenen dat ze er niet meer uit zou komen. De andere jongens, met uitzondering van Jesse, begonnen nu ook terug te keren naar het leven van alledag.

'We kunnen op de fiets naar die camping gaan en een onderzoek instellen,' zei Sjors gewichtig. 'Het is niet ver.'

Om het risico te ontlopen dat ze inderdaad door Paul's moeder zouden worden weggestuurd, besloten ze maar meteen te gaan. Terwijl iedereen zijn fiets ging halen, bleef Paul bij Jesse.

'Als je niet mee wil begrijp ik dat hoor,' zei Paul volwassen.

Jesse keek zijn vrienden na, die zich, baldadig spelend, over de stoep uit de voeten maakten. Vlak voor de bocht leek de ruzie tussen Sjors en Johan weer op de laaien. Het ging er vast om wie er voorop mocht fietsen straks.

'Nee,' schudde hij met zijn hoofd. 'Ik ga mee. Mag ik bij jou achter-op? Mijn fiets heeft een lekke band en mijn vader...'

'Tuurlijk, kom maar.'

De camping heette Boszicht en lag aan de rand van een groot bos dat zich uitstreekte tot ver voorbij de provinciegrenzen. De vrienden kwamen regelmatig in het bos, al was het voor het mooie net iets te ver weg en zagen hun ouders niet graag dat ze er heengingen, vooral niet in de winter, wanneer het vroeg donker werd.

Sjors en Johan hadden inderdaad gekibbeld over wie er voorop mocht fietsen. Johan had gewonnen en fietste voor de anderen uit, scherp in de gaten gehouden door Sjors. Paul kwam als laatste omdat hij, door het extra gewicht, toch nooit voorin zou kunnen meekomen. Camping Boszicht was een zogenaamde boerencamping, wat inhield dat een boer zijn land ter beschikking stelde en zelf verderop woonde. De boer van deze camping heette Klaas. De jongens kenden hem goed. Soms mochten ze klusjes voor hem doen en dan kregen ze als dank eieren of melk. Ze gooiden hun fietsen in de greppel naast de weg en liepen het erf op. Boer Klaas' hond kwam hen luid blaffend tegemoet.

'Af, Boris,' riep Sjors bars, waarop het geluid verstomde.

Soms was het niet erg dat hij graag de baas speelde. Boris was een grote, zwarte bouvier en zijn tanden zagen er gevaarlijk uit. Vanachter een van de schuurdeuren verscheen het hoofd van boer Klaas.

'Tijd niet gezien jongens,' begroette hij hen. 'Helaas heb ik nu geen klusjes voor jullie.'

'Komen we ook niet voor,' zei Sjors vlug. 'We komen voor die verdwijningen.'

Boer Klaas bekeek hen stuk voor stuk, zag dat ze het meenden en begon toen met zijn hoofd te schudden.

‘Politiewerk kunnen jullie beter overlaten aan de politie,’ zei hij, zich omdraaiend. ‘Kom Boris.’

De jongens beseften dat ze van hem niet veel wijzer zouden worden.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Johan.

Niemand zei iets. Jesse hoopte dat het niet zou betekenen dat ze naar huis zouden gaan.

Daar had hij geen zin in. De weg waaraan de boerderij van boer Klaas lag zag er verlaten uit. Ongeveer driehonderd meter verder, net voorbij de bocht, lag de camping. Sjors stond ook in die richting te kijken. Hij trok zijn fiets uit de greppel en sprong in het zadel.

‘Ik ga naar de camping,’ zei hij. ‘Wie gaat ermee?’

Tot Jesse’s opluchting wilde iedereen mee. Omdat de weg hier veel smaller was, fietsten ze er in een sliert naartoe. Twee gekleurde vlaggen gaven de ingang aan. Ze stopten er vlakbij en lieten hun fietsen achter bij een bankje. Het campingterrein was niet groot. Het bestond uit verschillende lagen, als een terras. Op het grootste, meest vlakke stuk stonden de caravans en campers, de plekken voor de tenten lagen daarachter. De hoogste plek kon bijna op het dak van een van de campers kijken, zoveel hoogteverschil was er. Achter de caravans, ongeveer tegenover de ingang, was een toiletgebouwtje neergezet van steen.

Het was niet druk. Ze zagen enkele tenten, twee caravans en één camper. De mensen daarvan waren bezig hun spullen in te pakken. Ze hadden ruzie, want de vrouw gooide boos een emmer naar de man, die dat negeerde. Toen werd ze nog bozer waarop de man de emmer toch maar oppakte en naar het toiletgebouw begon te sjokken.

De twee caravans leken verlaten. Tegen een van hen, de achterste, stond een kinderfiets en in het gras lag een rode bal.

‘Daar zijn kinderen,’ wees Sjors. ‘Daar ligt onze kans.’

‘Ha,’ smaalde Johan.

Er viel een stilte. Veel leven leek er verder niet te zijn op de camping. Het was dan ook nog vroeg. Sjors, de brutaalste, liep het terrein verder op. Jesse en de anderen bleven staan. De man van de camper kwam teruglopen. De emmer, die nu vol zat met water, hield hij in zijn linkerhand.

‘Zoek je iemand?’ vroeg hij aan Sjors.

Het klonk niet eens onvriendelijk.

‘Eh...ja.’ Sjors keek om zich heen voor steun. ‘Eh... mijn moeder vroeg of we eieren wilden halen bij de boer en toen dachten we...’

‘Dat we wel even konden kijken of de tent van die mensen er nog stond,’ hielp Paul hem, ook dichterbij komend.

‘Ach zo.’ De man keek over zijn schouder naar de hoger gelegen plekken, waar de tenten stonden. ‘Nare zaak ja.’

Kennelijk wist hij precies wat ze bedoelden en vond hij het ook niet raar dat ze er naar vroegen.

‘Kende u hen?’ vroeg Paul.

De man schudde van nee. ‘Wij staan hier pas twee dagen, maar er wordt uiteraard volop over gepraat.’

‘Oh?’ vroeg Sjors brutaal. ‘Door wie dan? Ik zie hier helemaal nie-mand.’

De man keek hem indringend aan.

‘Zeg, wie zijn jullie eigenlijk?’ vroeg hij geïrriteerd.

‘Oh, we wonen hier in de buurt,’ antwoordde Paul vaag. ‘We lazen erover in de krant.’

‘Natuurlijk.’ De man knikte geringschattend. ‘De krant.’

‘Hoezo? Wij kunnen lezen hoor,’ begon Sjors uit de hoogte.

Hij zag er strijdlustig uit, bijna alsof hij zich opmaakte voor een aan-val en vóór het uit de hand zou kunnen lopen, trok Paul hem mee.

‘Dank u wel,’ zei hij vlug tegen de camperman. ‘We gaan maar eens.’

‘Wat een sukkel,’ foeterde Sjors toen ze buiten gehoorafstand waren. ‘Hij denkt zeker dat we dom zijn.’

‘Laten we naar de Zatten gaan,’ stelde Johan voor. ‘Hier komen we toch niet verder.’

Hij doelde op het bos achter de camping. Officieel heette het ‘het Za-elandse woud’, maar niemand noemde het zo, of het moesten vreem-den zijn.

‘Goed idee,’ zei Paul. ‘Laten we gaan kijken of onze hut er nog staat.’

Het gezicht van het kleine meisje zag er onbezoedeld uit, bijna sereen. Tessa heette ze. Susan Lane (Sue), een laatstejaars student geneeskunde, die aan haar co-schap op de IC was begonnen op de dag dat het kind was binnengebracht, keek er lang naar. Beelden van een tijd geleden drongen zich aan haar op. In plaats van het meisje zag ze een man liggen. Zijn ogen waren ook gesloten, maar sereen had hij er niet uit gezien. Hij had geleden en dat was duidelijk te zien geweest. Ze voelde een steek bij de herinnering en abrupt wendde ze zich af.

Er kwam iemand binnen. Het was de moeder van het meisje. Ze kwam elke dag, vaak ook nog rond hetzelfde tijdstip en bleef dan tot ze aan de keukengeluiden kon horen dat het avondeten op het punt van beginnen stond. Soms zat ze stilletjes naast Tessa's bed, maar meestal praatte ze zacht tegen haar, of las haar voor, of beiden.

Vandaag zag de vrouw er niet goed uit. Het was duidelijk dat ze gehuild had.

'Gaat het wel?' vroeg Sue haar vriendelijk.

'Uh?'

De vrouw leek van haar te schrikken, wat Sue bevreemde. Ze was toch niet bepaald onzichtbaar.

'Ja hoor, dank u.' De vrouw ging gauw zitten en zocht het handje van haar kind.

Sue keek op de vrouw neer. Hoewel ze nog niet zo oud leek, had ze al flink wat grijze haren. Zou ze zich geen tijd hebben gegund het te verven of kon het haar niet schelen? Dat laatste, veronderstelde Sue. Zelf zou het haar ook totaal niet interesseren hoe ze eruitzag wanneer het haar kind zou zijn, daar in dat bed.

'Ik heb een patiënt gekend die hetzelfde was overkomen als uw dochtertje,' zei ze zacht.

'Nog niet zo heel lang geleden eigenlijk.'

'Echt?' De vrouw keek naar haar op. 'Hoe liep het af met hem?'

'Hij kwam na een paar weken bij en werd weer helemaal de oude.'

Vooraf dat laatste was niet helemaal waar. Nadat ze haar derde studie-jaar had afgerond met een bachelor diploma, had Sue het ziekenhuis waar ze werkte verlaten en was ze gaan 'zwerven'. De man, een politie-agent die Jos had geheten, was weliswaar bijgekomen, maar ze had er geen idee van hoe het nu met hem ging.

'Alles is dus mogelijk,' zei ze ten overvloede. 'Geef het niet op. Uw dochter is een vechtertje.'

'Dank u.'

Bij de spoorwegovergang, niet ver van het AC, was het ongewoon druk. Politie- en brandweer mensen liepen af en aan. Bijna op het spoor stond een ambulance met de deuren wijd open. Net voorbij de overgang, in een flauwe bocht, was de achterkant van een trein zichtbaar. Onder begeleiding van nog meer politie waren diverse passagiers bezig over de rails

naar de o

het spoo

kijkers b

gend toe

de rechte

‘Wat is e

droeg ee

‘Er is ien

‘Gespror

‘Jezus.’ E

zijn schc

Verschil

ambu-la

Tussen h

‘Vast de

Bij de an

kwam de

‘Zijn er 1

Eerst rea

haar stor

‘U,’ riep ze luid. ‘U zei niet dat u het voor uw ogen zag gebeuren.’

‘Meneer?’ vroeg de agente meteen.

‘Eh, ja,’ hakte de man. ‘Ik zag het niet echt, geloof ik.’

Meer lezen?

Bestel nu